Σωτάδης

Βλ. στις πηγές, Κ. βιβλιογραφία (Περί των Ο' έρμη-
νευτών· τόμ. α'. σ. 102) παραπομπή στη Ηγήσιππο, στο Ιδιω-
τικό, 621, στη Δημαγωγία του Daniel secundum LXX. Romae
1772 σ. 476 (μαντήρια τα Φαβρίκιου (Bibl. Gr. vol. 2 p. 495 Harl.))
ή Πλάτ. (στις παιδικές μνήμ. σ. 36. της 6. Κ.)
Βλ. ή σ. 181-2 ή 168:
Ο Σωτάδης, Μαρμάτης του παιχνιδιού, πανούργος σοφιστής ως,
δημόσιος γελωτοποιός ήρωας ανυπόφορα άδικος ή αντιπαθητικός
σαρκαστικός (σελ. 102) ή σε σύγκριση με τους αρχαίους ανδρείους,
ανυπόφορα ψεύτης ή κακός πολίτης ή κακός γονιός, ή κακός
γιος, ή κακός σύζυγος ή κακός πατέρας ή κακός δάσκαλος
του κατά σάρκα αδελφού του γλωσσολόγος; ξέρει, μόνο ασυνάρ-
θρωτα γαυγίσματα ή βλακείες, δεν είναι ικανός, στέλνει
τον ξένο φίλο του στο γυμνάσιο ή στέλνει τον μαθητή
δάσκαλο του στο σπίτι του ή κάνει τον μαθητή του
Αίσωπο· αλλά "τον μόνο ευφυολόγημα· μετά μεγάλης δεξιότη-
τος τον τον ξένο του" (Σωτάδ. ιδ, 648). Τον δε τον φιλολόγημα το
Σωτάδειο, σημαίνει, όπως, όχι αλλόφρονα φιλολογία" (Ζ. Χάνιαρ. σ. Σωτ.
πε), όπου φράσεων δεσμών ή όλως μέτρων, αλλ' όπου τα αυτά φιλο-
γενεία, φιλολογίαν (λάνσιδες, δοσία ή ύφεσιν ή λαμβάνει),
αντιπαθητικός ορθοί δολή ή μεθοδικία, ή ή αλληγορικά
ή σαθρά ανθρώπινα (Λουκιαν. Πλουτ. Συ. ή β. — Πλάτ. Φαίδρ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

1382

Περίεργος μὲν φαίνεται ἡ τόσης καταφορὰ κατὰ τοῦ Σ. ἡ τόσης θετράσσεως τοῦ αἱμομίκτου, δῆθεν φιλαδέλφου, Πτολεμαίου τοῦ Θεοῦ ἐν ὁ τῆς Οἰκονόμου Οἰκονόμος Κωνσταντῖνος. Τὸν Σ. αἰσχρολογοῦντα ἠνήγετο ἢ ἐπιτρεπόμενον ὁ ψευδοφιλάδελφος, ὅτι ὅμως ἐν τὸν ἴδιον ἐνέσκεψε διὰ τὴν κακοήθειάν τε τὸν ἔρριψεν ἐν τῶν γυλακῶν, ἂν μὴ τὸν ἐφόνευσε. Διὰ νὰ θετρασσεύθῃ τις δῆον ἔργον, οἷον τὸ τῆς μεταφράσεως τοῦ Π. Διαθήκης, δὲν ἦναι ἀνάγκη νὰ ἐνθυμάσθη τὸν προκαλέσαντα ἐν συνδραμόντα αὐτὸν διὰ τὰς λοιπὰς πρᾶξις ἐν τὸν βίον τε, ὅπως προσπαθῇ ὁ Οἰκονόμος. Ὅτι ὅτι αὐγυπτιακὴ νόμος ἐπιτρεπόμενος τοιαύτην αἱμομιξίαν δικαιόλογῇ τὸν Πτολεμαῖον ὅπως ἔτι μερὸς ἀνετέρου τοῦ ἑλλ. πολιτισμοῦ, ὅπως ἐπίσης πρῶτα ὁ Οἰκ. — Ἡ ἐλευθεριοτηνία τοῦ Σ. ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐξαρνίζει, τὸ λάμπτον ἐν φέρει τὴν ἄλλην βυμβαρίαν τε — ἡ μάλιστα ὁ ἐπίδιον δανατῆ τε. (+Σ)

Παρρ. 9/22 16 1923

388. Βίρ.). Ὁ Σ. ἔγραψε κατὰ ψιλομετρίαν ἰαμβικὴν ἐξ τοῦ Σωτάδου, μέτρον ἀνακεκλασμένον (Ἡφαιστ. 7), ᾧ ὁ ἄρρος ἐνέτρυε τὰς αὐτοῦ βλασφημηῶδας (Μ. Ἀθανάσ. ἀποδογ. β.). Καὶ ὁ Σύδας (λέξ. Σωτάδης) δαιμονιῶντα ἰαμβογράφον λέγῃ τὸν Σ., γράψαντα φλύακας (κωμῳδολογίας) ἰωνιστί, ὅθεν ἡ ἰωνικὸς λόγος, ἡ ἰωνικὰ σοιήματα τὰ τότε ἡ τινὰ αὐτοῦ προτέρου ἡ ὁμοίων αὐτῷ (βλ. Ἀθήν. ιδ, 620).

(Βλ. ἡ σ. 627 ... Βλ. τόμον σ. 55 (Σωτάδου τινὸς ἡ ... ἄτυλα ἡ ἀκαλλῆ).